

Sygn. akt IV Kz 445/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący : SSO Paweł Pratkowiecki

Protokolant : stażysta Wiktoria Olecka

Przy udziale Prokuratora Małgorzaty Halikowskiej

po rozpoznaniu w sprawie **G. K.**

podejrzanego o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. i inne

zażalenia prokuratora

na postanowienie Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 6 listopada 2020 r.

w przedmiocie tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 6 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy w Legnicy nie uwzględnił wniosku prokuratora i odmówił zastosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył prokurator i wniósł o jego zmianę i zastosowanie aresztu na okres 3 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że w sprawie brak jest podstaw do stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego. Eksponowana przez prokuratora przesłanka z art. 258 § 3 k.p.k. pozwala zastosować areszt tylko „wyjątkowo”. Sam prokurator w zażaleniu przyznaje tymczasem, że okoliczności wypowiedzenia gróźb pod adresem pokrzywdzonego, nie są do końca jasne i nie można wykluczyć zmiany kwalifikacji prawnej zarzutów z punktu II i III. Trzeba też mieć na uwadze tło całego zajścia oraz treść zeznań pokrzywdzonego złożonych 3 listopada 2020 r., w których szczegółowo opisuje, jak wyglądały jego kontakty z podejrzanym po krytycznym zajściu i jak zmieniała się postawa podejrzanego (k- 21-22). Wszystko to prowadzi do wniosku, że zastosowanie aresztu na podstawie art. 258 § 3 k.p.k. nie znajduje wystarczającego oparcia w materiałach sprawy.

Nie przekonują także uwagi skarżącego o obawie matactwa, gdy się zważy, że podejrzany przyznał się do popełnienia najpoważniejszego z zarzucanych mu czynów. Podobnie ocenić należy kwestię ukrywania się podejrzanego. Wydaje się, że póki co wystarczające w tym zakresie będzie ewentualne stosowanie wolnościowych środków zapobiegawczych.

I wreszcie chybione są uwagi zażalenia, które wskazują, że skoro sąd pierwszej instancji nie znalazł podstaw do zastosowania tymczasowego aresztowania zgodnie z wnioskiem prokuratora, to z urzędu powinien zastosować inne środki w tym tzw. areszt kaucyjny. Pomijając fakt, że sąd nie ma obowiązku orzekać o innych środkach zapobiegawczych, gdy w trybie art. 250 § 2 k.p.k. rozpoznaje wniosek prokuratora o zastosowanie aresztu, trzeba podkreślić, że zastosowanie aresztu „kaucyjnego”, o którym mowa w art. 257 § 2 k.p.k., wchodzi w grę jedynie wówczas, gdy w sprawie istnieją wszystkie przesłanki do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci „bezwzględnego” tymczasowego aresztowania. Wszak nie ma żadnej pewności, że kaucja zostanie uiszczona, a tym samym co do zasady sąd orzeka o tym, że podejrzany ma być pozbawiony wolności w warunkach aresztu. Skoro więc sąd pierwszej instancji nie znalazł w realiach niniejszej sprawy podstaw do stosowania aresztu, to wykluczone było stosowanie aresztu „kaucyjnego”.

Z wszystkich tych przyczyn orzeczono, jak na wstępie.